

Hazarpare

– Galip Argun · 03 Eylül 2012

Ben birisini tanıyorum. Anıları hafızamdan yitip gitmiş, kendi de bu gün terk-i diyar etmiş birisi. Belki sizde tanıyorsunuz onu. Belki de hayatınızın içinden biri. Evet, evet, hatırlıyorsunuz o birisini. Aylar/ Haftalar/Günler evvelinde yazmıştım size onu. Arka odada döşeğine kıvrılmışken zihninde canlandığı hayalleri söylemiştim size. Hep çalıştığını, hep çalışacağını ve hep çalışmak istediğini de not olarak düşmüştüm oraya.

"Çalışmaktan zarar gelmez" dediğini eklemiş miydim, hatırlamıyorum. "İnsan çalışmak için gelmiş dünyaya. Bırakın da toprağın bir köşesinde öleyim. Ne olur ki? Biz koltuğun başköşesinde ölüp gidemeyiz."

Haklı mıydı, bilmem; fakat o koltuğun baş köşesinde, diğer ilmeği, diğer ilmeğin üzerine atarak ölemezdi. Topraktan gelmişti insan. Topraktı mayası. Huyu da, meşrebi de topraktı işte. Belki de bu yüzdendi, toprağa yakınlığı, belki de kendinden olana ilgi göstermeyi seviyordu.

"İnsanı kazarsan bir şey bulamazsın, Galip'im" derdi çoğu zaman. İki elini de heyecanlı bir halde kaldırırken. "Ama toprak öyle mi? Kazdıkça kazanırsın. Uçsuz bucaksız bir derya. Vur kazmayı! Ne bilirsin belki yıllardır gizli kalmış bir hazine düşüverir eline."

Hep düşünürüm. Zira hayatımın başkarakteri, yaşadığı gün boyunca elindeki kazmayı toprağa vurmuş muydu? Biz bu gün, bir bardak suyu almak için kırk kere düşünürken, o ömrü boyunca kaç bardak suyu toprağın üzerine döküvermişti?

Kime yakışırdı ki ölüm? Ya da kimin üzerine oturuverirdi, umarsızca, sessizce. Dalga dalga bir fısıltı gibi çöküverirdi de kim onu kabullenmek isterdi? Hayata en düşkün olanı mı, yoksa çalışmaktan bir yana kaçmayan mı sinisini açardı ölüme?

"Allah kimseyi yatırmaz" derdi her bir konuşmasının sonunda, "Ölmek kolay da yatmak zor. Ele-güne düşmeden alsın Rabbim beni katına."

Altı ay. Onun için koca bir süre, bizim için sadece altı ayıcık. Sadece bir kaç gün. Bir kaç saat. Belki de bir kaç dakika. Hepi topu yattığı süre.

Onun sönen müşfik bakışlarını hatırladıkça, zihnimde kazdığı çalışma hevesi celallenir birden. Susmak bilmez yüreğim, onun kelimelerini söylerken. Cümleleri yankılanır kulaklarımda. "Galip'im" diye başlayan cümlelerinin, bitişi geliverir aklıma. Her bir sözünde asılı kalan sitem/sevinç/korku/hüzün/mutluluk/ağıt/nefes kokusu burcu burcu yayılır etrafa. Hareketlerindeki heyecan, gözlerindeki heves, bedenindeki enerji her an canlanır gözlerimin ucunda.

"Bana seslenmeyin!" deyişi her dem aklımın bir ucunda asılı kalır. "Bende şeker var. Sinirlendim mi, tutamıyorum kendimi. Şeker sinirim kalktı bak gene görüyor musun?"

Bugün 3 Eylül 2012. Saat sabahın 6'sı. Gün müşfik bakışların devrilmesi, Azim Dolu Hayatın son bulmasıyla başlıyor. Güneş her zamanki gibi doğudan doğdu, batıdan batmak için heves etmiş bile. Zaman parelenmiş, saat paramparça olmuş... Gönül vakur. Dil ne derse desin, elden bir şey gelmeyince her şey suspus olmuş; dillenenleri dinliyor. Sessizliğe kulak kabartmış, o gün inek sağan annenin

sözlerini tekrar ediyor:

Bir keresinde "Hayal ne?" diye sormuştu hemen dibinde ineği sağmakla uğraşan annesine. "Boş teraneler bunlar kızım" demişti hışımla, "Hayalle avunursun, ama gerçek olan şu ineğin memeleri, kovanın içindeki süt ve ahır kaplayan bir yığın inek pisliği."

64 senelik hayatın her bir karesi mevzilenmiş, ölümün haşmetiyle savrulup gitmişti bile. Allah ona rahmet eylesin! Seni unutmayacağım Teyze...